

ЗУСТРІЧ У ЦК ВЛКСМ

17 лютого в Радянський Союз прибула делегація Спілки молодих комуністів Куби на чолі з першим секретарем Національного комітету СМК Луїсом О. Домінгесом.

У ЦК ВЛКСМ відбулася розмова з першим секретарем ЦК ВЛКСМ Е. М. Тяжельниковим, яка пройшла в щирій сердечній обстановці.

У посольстві Республіки Куба в СРСР перший секретар НК СМК Л. О. Домінгес вручив нагороду Спілки молодих комуністів Куби першому секретареві ЦК ВЛКСМ Е. М. Тяжельникову. На врученні був присутній посол Республіки Куба в СРСР Северо Агірре дель Крісто.

(ТАРС).

XI Всесвітній фестиваль— на Кубі

ГАВАНА. (ТАРС). Рішення Міжнародного підготовчого комітету XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів провести черговий форум юнаків і дівчат на острові Свободи з глибоким задоволенням зустріне на Кубі. Воно розглядається тут як визнання високого престижу кубинської революції, важливого вкладу першої соціалістичної держави Західної півкулі в боротьбу проти імперіалізму, колоніалізму і неокolonіалізму, за мир і демократію.

Як підкреслює в передовій статті газета кубинських комсомольців «Хувентуд ребельде», проведення наступного фестивалю в Гавані є високою честю для кубинської молоді і вона виправдає це високе довіря.

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI
№ 22 (1970).

ЧЕТВЕР, 20 лютого 1975 року

Ціна 2 коп.

До обміну комсомольських документів

В МІСЬККОМІ комсомолу і в усіх комітетах з правми райкомів йдуть останні приготування до обміну комсомольських документів. Вже обладнані кімнати, де будуть виписувати комсомольські квитки нового зразка біля міськкому з'явився стенд «Історія міської комсомольської організації», такі ж стенди закінчують оформляти в інших організаціях.

З хорошим настроєм зустрічають молоді світловодці важливу подію в житті Спілки. Багато хто з них достроково рапортували про завершення планів визначального року і щиро успішно несуть вахту на фінансовій п'ятирічці. Нещодавно вручено золотий Знак ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятиріччя» тока-

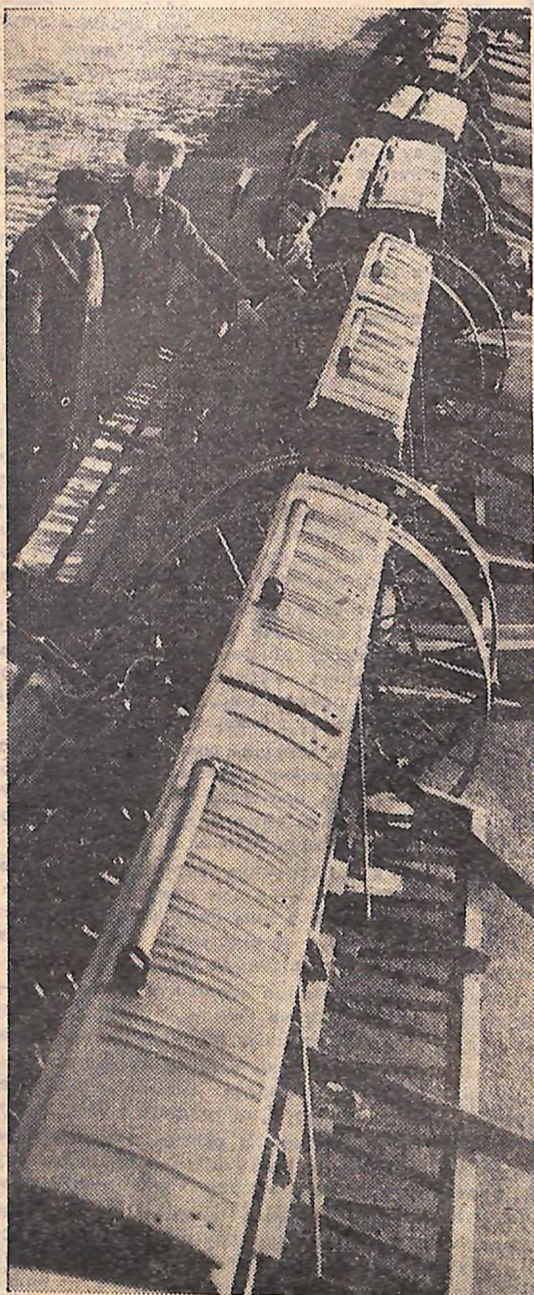
ПЕРША ГОТОВНІСТЬ

реві М. Крупі з комсомольсько-молодіжної бригади В. Максимова виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія», яка випускає продукцію вже на рахунок серпня 1976 року. Тоді ж комсомольсько-молодіжний колектив магазину «Дитячий світ» був нагороджений грамотою ЦК ВЛКСМ

О. ШЕВЧЕНКО,
завідуючий відділом комсомольських організацій Світловодського МК ЛКСМУ.

«НАГОРОДА ОКРИЛЮЄ, ПРАЦЮВАТИМЕМО ЩЕ КРАЩЕ!»

● Гідний вклад молодих в загальний успіх. ● Завдання — боротися за високу якість робіт. ● Кожну трудову хвилину завершального — для щедрого врожаю.

ЦК Компартії України і Рада Міністрів Української РСР, розглянувши підсумки соціалістичного змагання серед областей і районів республіки за одержання в 1974 році високих урожаїв і збільшення виробництва зернових культур. Серед районів лісостепової зони переможцем визнано Ульяновський район Кіровоградської області. Району присуджено перехідний Червоний прапор ЦК Компартії України і Ради Міністрів УРСР з видачею третьої грошової премії.

БРИГАДИР комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Родина» Анатолій Харкавий та групкомсорг Валерій Желудков, повернувшись із обласного семінару молодих хліборобів, передали своїм товаришам перехідний Червоний прапор обкому комсомолу, який бригаді вручили за друге місце в обласному змаганні серед комсомольсько-молодіжних тракторних бригад. Нагорода заслужена. Бо відомо, з яким ентузіазмом працювали хлібороби цього колективу, для яких минулий рік пройшов під девізом: «Визначальному — ударний труд молоді».

Схвалений бюро райкому комсомолу, цей почин став конкретною формою участі юнаків і дівчат у соціалістичному змаганні за успішне завершення сільськогосподарського року.

Хлібороби району успішно завершили минулий рік, зібравши на круг по 38,1 центнера зернових, в тому числі по 50 центнера озимої пшениці. І ми гордимся, що комсомол району зробила гідний внесок у загальну справу. Адже на полях господарств хліб вирощували близько тисячі молодих механізаторів.

Говорячи про здобутки молоді, перш за все, хотілося б наголосити, що останнім часом значно зріс рівень організаційної роботи в первинних комсомольських організаціях. Боротьба за високу якість сільськогосподарських робіт, за підвищення врожайності, за конкретну дієвість со-

ціалістичного змагання — з цими основними завданнями комітети комсомолу справилися непогано.

Райком комсомолу розробив ряд заходів, що сприяли боротьбі за підвищення врожайності, збільшення валових зборів зерна, тримав це питання постійно в полі зору. На високому організаційному рівні були проведені конкурси на кращого молодого сівача, кращого молодого жителя району. Районний штаб «КП» проводив рейди-перевірки готовності техніки до сівби, жив, багато комсомольські активісти зробили, щоб поліпшити побутові умови механізаторів.

ЗАВЕРШАЛЬНИЙ рік — це рік виконання завдань дев'ятої п'ятиріччя. Значна роль у цьому відводиться комсомольцям, всім молоді. На Всесоюзних комсомольських зборах вони вирішили: працювати так, щоб про дострокове виконання п'ятирічного плану продажу хліба державі рапортувати по завершенню косовини ранніх зернових.

Вже сьогодні молоді стоять на ударній вахті. Створено п'ять комсомольсько-молодіжних механізованих ланок по вирощуванню високих врожаїв кукурудзи. Дві такі ланки в колгоспі «Родина», дві — в колгоспі імені Фрунзе одна — в колгоспі імені Карла Маркса. Близько шестисот гектарів займає площа комсомольців. З кожного гектара молоді зобов'язалися зібрати по 70 центнерів зерна кукурудзи. В усіх господарствах ґрунтообробна техніка вже відремон-

тована. Нині комсомольські «прожектористи» перевіряють якість ремонту посівного зерна. У господарствах створені і затверджені комсомольсько-молодіжні екіпажі. Райком комсомолу пацілоє комітети комсомолу господарств постійно вдосконалюють форми і методи керівництва соціалістичним змаганням, за рахунок поліпшення його організації і дієвості добиваються ще вищих показників у роботі.

В районі діє школа передового досвіду. У всіх бригадах механізатори відвідують заняття агротехнічних гуртків Закінчивши певний курс, проходять перекваліфікацію. Щороку кожен механізатор підвищує свою кваліфікацію в районній школі. Зараз на тримісячних курсах механізаторів при ній навчаються 86 юнаків. По закінченні курсів відлітають в механізаторську сім'ю.

Днями надійшла радісна звістка: нашому району за одержання високих врожаїв і збільшення виробництва зернових культур у 1974 році присуджено перехідний Червоний прапор ЦК Компартії України і Ради Міністрів УРСР. Нагорода окрилює і зобов'язує працювати ще краще. Для комсомольців і молоді району кожна трудова година, кожна трудова хвилинка завершального року будуть відзначені високою відповідальністю, якішим виконанням робіт, повним використанням резервів.

Л. ПОСТЕРНАК,
перший секретар Ульяновського райкому комсомолу.

Для третього мільярда

— У третьому українському мільярді пудів зерна буде частка праці і бідш, як тисячного загону молодих механізаторів нашого, Ульяновського району, — так закінчив свій виступ на обласному семінарі бригадирів і групкомсоргів комсомольсько-молодіжних тракторних бригад Кіровоградщини Анатолій Харкавий — бригадир колгоспу «Родина».

Нині молоді господарств району закладає основи під урожай. У багатьох комсомольсько-молодіжних колективах зобов'язалися одержати зернових з гектара більше, ніж в середньому по району, колгоспу.

Так, комсомольсько-молодіжна механізована ланка по вирощуванню кукурудзи Володимира Деркача з тракторної бригади Героя Соціалістичної Праці С. О. Чорнобая з колгоспу імені Фрунзе зобов'язалися виростити по 100 центнерів зерна кукурудзи з гектара. Механізатори цього колгоспу докладають усіх зусиль, щоб і наступного року врожай був ще доріднішим.

На фото: зліва — бригадир тракторної бригади відділку № 2 колгоспу імені Фрунзе Герой Соціалістичної Праці С. О. ЧОРНОБАЙ, механізатори О. ПАСТЕРНАК та В. КРАВЦАН оглядають техніку на лінійці готовності; справа — голова колгоспу К. І. СКРИННИК та секретар парткому колгоспу імені Шевченка М. М. СОЛТІК перевіряють якість посівного зерна.

Фото В. КОВНАКА.

ВИКОНУЄМО XVII НАКАЗ:

У МИНУЛОМУ році мені — комсомольцю тридцятих років, ветерану Магнітки — випала честь взяти участь в роботі XVII з'їзду Ленінського комсомолу. Це визначна подія в житті радянської молоді. Там я зустрівся з відомими наставниками — Героєм Соціалістичної Праці С. С. Вітченком з Ленінградського об'єднання «Електросила», з вашими земляками двічі Героєм Соціалістичної Праці О. В. Гіталовим. Дивилися ми на молоді обличчя делегатів і пізнавали в них свою далеку юність. А коли на з'їзді заклічно прозвучало слово «бАМ», і сотні рук здійнялися в єдиному пориванні «Дасш!», мені здалося, що то ударні батальйони будівників Магнітки незримо влилися в ряди делегатів.

Я не згодний з тими, хто буркотить, що, мовляв, нині молодь не та. Інші зачіпки, інші сукні й костюми..., але ж серця сьогоднішніх юнаків і дівчат б'ються з таким же бойовим завзяттям, як і серця нашого покоління, в далекій юності. І час кличе їх на нові звершення.

Про це мені хочеться поговорити з вами, юнаки і дівчата Кіровоградщини. Продовжуючи розмову, розпочату С. С. Вітченком і О. В. Гіталовим, цілком погоджуюся з їх думкою про честь, яку необхідно берегти замолоду, і про те, що вісімнадцятилітні повинні прийти господарями на заводи, фабрики, на ферми й лани. А це не під силу «білоручкам», погодьтеся. Тільки долаючи труднощі, підкорюючи особисте громадському, можна виховати в собі риси справжнього трудівника майбутнього, риси господаря.

А для цього інколи доводиться навіть де в чому і ламати свій характер. Адже ці риси не приходять самі собою, вони формуються в сім'ї, виробничому колективі. Іноді ще сім'я мимоволі виховує у дітей споживацькі нахили. Ці нахили, коли юнак чи дівчина потрапляють в трудовий колектив, не сумісні із суспільними інтересами, де цінується самовіддача, непорушне правило «один — за всіх і всі — за одного», де про людину судять по праці, по її сумлінню.

Споживацьким інтересам, егоїстичним — такі, на жаль, набувають хлопчики і дівчатка в малодітних сім'ях, — ще в дитинстві треба давати рішучий бій. І тут має сказати слово школа. Після сім'ї, відокремленої і відособленої стінами кімнати, іноді особняка, дачі, власною «вологою» чи «Жигулями» школа повинна стати другою сім'єю, де майбутньому громадянину слід прищепити такі необхідні в дорослому житті риси як почуття колективізму, товарищескості, поваги до старших, відповідальності за менших. Школа покликана і зобов'язана виховати для суспільства людину, підготовлену до праці, здатну протистояти труднощам. Адже ми, наставники, з досвіду знаємо — «важкі» вихованці у нас ті, яким школа не прищепила любов до праці, повагу до людей праці, не навчила свої інтереси співвідносити з інтересами товаришів, колективу.

Працелюбність треба виховувати змолоду, почуття відповідальності за спільні справи теж. Часом для молоді людини це серйозне випробування. Та в протистоянні труднощам гартується справжній характер майбутнього робітника, хлібороба. Кажу це, юні друзі, з власного досвіду — мені пощастило не тільки варити і лити сталь, а й «відлівати» із звичайних хлопчаків справжніх людей, Робітників з великої літери.

НЕЗАБОРОМ, після мого повернення з XVII з'їзду комсомолу, у нас в цеху зупинили на капітальний ремонт доменну піч. Це остання, яку я вісім років тому задував на Магнітці. Мої товариші кажуть, домни старіють, але не вмирають. Я знав, що і ця, десята, стане до ладу помолоділою. Того дня, коли почали задувати піч, і бригади готувалися до цього, не було мене в цеху. Віддавши сорок років життя доменним печам Магнітогорського металургійного комбінату, я вперше в такій відповідальний період знаходився на віддалі. І не тому, що числився тепер не старшим майстром, а позаштатним заступником начальника цеху по виховній роботі. Я вірив у людей, які стояли біля горна — їм я передав свою справу.

Подумки бачив біля печі спокійного, неквапливого Петра Юр'єва — тепер старшого майстра, поруч із ним — рухливого, але твердого і впевненого майстра Євгена Мудрака і молодого вченого, кандидата технічних наук, який до-

«Питання трудового виховання, правильного вибору місця в житті зв'язані з вирішенням великого кола завдань. І в цьому відношенні в нашій країні робиться винятково багато. Я маю на увазі і заходи державного порядку, особливо роль нашої школи, і ту колосальну роботу, яку проводить у цьому питанні наша радянська громадськість. Тут, як і в інших справах, приклад показує наш героїчний робітничий клас».

(З промови тов. Л. І. Брежнєва на XVII з'їзді ВЛКСМ).

помагав їм, Валентина Нозикова. Останні дні перед задувкою вони працювали цілодобово. Настала мить, коли старшому майстрові залишилося скомандувати — подати газ в піч — й домна ожиле. І вона «пішла», запрацювала. Мої учні витримали екзамени.

Кажу — мої учні і вношу поправку: колишні. Адже Петро Юр'єв прийшов у доменний цех в роки Вітчизняної війни. Ніхто не впізнав зараз в цьому міцному здоровані того худорлявого довгоязого підлітка, яким він переступив поріг цеху в грізному сорок другому. Не один прийшов. Були з ним разом Петро Жарков, Юрій Гребьонкін, Юрій Бушуєв... На фронт пішли мої товариші-доменники, а мені наказали: «Твій фронт тут, біля домен». І ось ці підлітки стали рядовими мого трудового батальйону. Від холоду, голоду, втоми вони падали з ніг, іноді засипали біля гарячих кауперів. Я не докоряв їм: «Розумію, хлопці, важко. Але вашим батькам ще важче. Наш обов'язок — допомогти в боротьбі за честь і свободу Батьківщини». І звідки бралися сили в худеньких хлопчаків!.. Вони йшли на вогонь домен, як в атаку.

У АСТО в колі наставників мені доводиться чути дві протилежні думки. Одні вважають, що молоді слід довіряти. Інші — довіряти можна досвідченим, а у молоді який досвід? Мені цим опонентам дуже хочеться порадити — зверніться для остаточного вирішення — вірити чи не вірити — до молодих робітників, навіть новачків, що прийшли на виробництво тільки після школи чи училища. Кажу це і бачу вашу посмішку, юні друзі, — ви за те, щоб вас прилучали до справ важливих, серйозних, щоб

вже після війни, з тими ж хлопчакими ми освоювали високий тиск газів під колосником. Це давало можливість збільшити випласку чавуну на 6—8 процентів. На жодному заводі такого ще не було. Ризикували, звичайно... Першого дня роботи на новому режимі піч «поводила себе спокійно», а другого — «закапризувала». Почалася осадка. Піч трясло, мов у лихоманці. Дехто з майстрів засумнівався в успіхові. Начальник цеху на зборах нашої бригади питає: «Можливо, повернемося до старого?». «Ні, — кажу, — не в нашому характері відступати». Дивлюся, хлопці мої схвально кивають. Важко оволодівали ми новим методом плавки. Одного разу піч викинула гарячий кокс. Облало мене, повезли в лікарню. Опритомнів, дивлюся: сидять біля ліжка мої юні помічники. Квіти принесли. Можливо, від того й видужав швидко.

З лікарні — відразу в цех. Нарешті, піч «пішла» рівно освоїли новий режим. Незабаром усі домни Магнітки перевели на цей метод, а зараз й інші заводи працюють за нашим методом. За це мені разом з іншими доменниками при-

ЗМІНИ — НАШ ПОЧЕРК СЛОВО ДО МОЛОДИХ КІРОВОГРАДЦІВ

О. Л. ШАТИЛІН,
наставник молоді Магнітогорського металургійного комбінату, Герой Соціалістичної Праці,
лауреат Державної премії

вам довіряли. Слово честі, колеги-наставники, молоді праві. Ніщо не виховує так високого почуття відповідальності, як довіря. У молодій людині, нехай не обізнаній ще повністю з «секретами» своєї професії, нехай, навіть невідгає спіткає її попервах, виникає благородне бажання — на довіря відповідати на совість виконаною справою, не підвести тих, хто виявив довіря. Ці риси, товариші наставники, ми повинні розвивати і закріплювати у молоді змін. Риси, сформовані на благородному людському почутті — довіря!

Моєму поколінню, якому довелося започаткувати нашу соціалістичну індустрію, особливо видно ті різкі зміни, що відбулися в останні десятиліття. Я часто згадував пророчи слова Серго Орджонікідзе, сказані понад сорок років тому, про те, що Магнітка буде прекрасним містом, а наш комбінат — першокласним заводом. А Магнітка тоді, по суті, лише починалася.

Було то сказано влітку 1933 року. Стала до ладу третя доменна піч. Мені з іншими молодими доменниками доручили супроводжувати до Москви ешелон чавуну в подарунок пленуму ЦК Ленінського комсомолу. Їхали в теплушках. Везли метал на завод «Серп і молот». Здали вантаж честь честью і пішли на пленум. Дізнався про наш приїзд Серго Орджонікідзе і запросив до себе. Розпитував про роботу, про життя, а потім і сказав ті пророчи слова. Глибокою вірою в майбутнє були вони проінняті. Це майбутнє тоді лише викреслювалося в планах нашої партії, і він хотів, щоб ми зрозуміли його велич.

Тепер в нашій країні кілька Магніток — Північна, Казахстанська, Липецька. Мені іноді доводиться бувати на них, і всюди я зустрічаю своїх вихованців. А серце, широкі радості, коли бачу в них магнітогорський характер. Характер, викуваний з одного боку в боротьбі з труднощами, з другого — довірям старших до молоді змін. Велика і неоціненна то сила у трудовому вихованні завтрашніх робітників — вчити не боятися складності, довіряти без скидки на юні роки.

Подумки, як на доказ вище сказаного, знову бачу моїх вихованців. Пізніше,

своїм званням лауреата Державної премії.

У ПРАЦІ, в дерзання гартувалася юність тих, хто зараз складає основу колективу доменного цеху. Вони не зупинилися на піддорозі. Працювали, вчилися. Мій наступник П. В. Юр'єв — нині інженер, комуніст, старший майстер доменного цеху. П. М. Жарков — вісім років беззмінний секретар нашої цехової парторганізації... Нещодавно він мені сказав: «Я вашу, Шатилінську школу пройшов». Не знаю, чи була така школа. Лише скільки пам'ятаю, завжди поряд стояв хлопчина, котрому доводилося щось пояснювати, показувати, вчити жити серед колективу, за прохідною.

Сьогодні багато з вас, юні друзі, працюють чи тільки засвоюють ази майбутньої професії під лильним і турботливим оком наставників. Моє вам батьківське побажання — вбирайте цю науку до краплини, в ній немає другорядного. Все важливе і все знадобиться. Бо це наука від щирого серця, наука, народжена бажанням справу свою передати гідним високого звання робітника чи хлібороба.

Минулого літа ми урочисто відзначили випуск 200-мільйонної тонни чавуну. Біля горна разом з молоддю несли вахту ветерани цеху. Вперше того дня, йдучи на роботу змін, ми одягли свої орденні. Я бачив, з яким захопленням і задрістю дивилися на мої нагороди молоді доменники: чотири ордени Леніна, орден Жовтневої Революції, два ордени Трудового Червоного Прапора, орден «Знак Пошани». Це знаки визнання, якими користується у нас людина праці. Наші товариші, побувавши в Швеції, розповідали, що у доменників цієї країни є значай новачкові одягати на шию чавунне кільце на знак вірності домні. Однак, коли печі працюють не ритмічно і різко падають заробітки, чугунне кільце не утримує молодих людей біля горна. У нас прив'язані до своєї професії — в трудових традиціях, в почутті обов'язку, колективізму і відповідальності. Я пропрацював понад сорок років на домнах Магнітки і жодного разу не заглядав у свою трудову книжку.

Просто вважаю, що ще в юності зробив вірний вибір професії. А це крок визначальний у житті. Мені, можна сказати, повезло: з підлітка мене оточували люди вогняної професії, тому за покликанням серця я пішов працювати

металургом. Високе поняття, містке і значиме — покликання... Коли немає його, скільки юнаків і дівчат, ще не ставши робітниками, пізнають гіркоту розчарування, розгубленості, безсилля. Скільки задрять своїм товаришам, що знайшли спра-

ву до душі. Тож, юні друзі, дуже серйозно віднесіться до вибору майбутньої професії. Суспільству далеко не байдуже, чи вступаючий в трудову діяльність юнак або дівчина закріпляється на одному місці і стануть незабаром висококваліфікованими робітниками, чи вийдуть із них на перших кроках «перебіжчики», «літунки». Як людина з життєвим і трудовим досвідом зичу вам, юні кіровоградці, не помилитись у виборі професії. Любіма справа, якщо від неї все співає в тобі і людям від неї користь, вносить високий зміст в життя, робить людину щасливою.

Зараз мені, як позаштатному заступникові начальника доменного цеху по виховній роботі, доводиться бесідувати з кожним новачком. Розповідано йому про цех, про людей. Кажу прямо — праця доменника ще солоня від поту, хоча багато процесів механізовано і автоматизовано. Адже машиною треба керувати біля самого вогню. Тут потрібні і сила і витримка. Але, якщо ти обираєш професію, обирай її на все життя. Працюй, вчись — тоді прийдуть до тебе шана і повага. Я веду новачків до печей і знайомлю з ливарниками:

— Ось старший горновий Іван Лобко. Він ріс у війну в дитячому будинку. Любить труд, шанована людина. Коли одягне вихідний костюм, на його грудях побачите орден Леніна.

І якщо хлопчина говорить мені: «Залишаюся», — я даю йому направлення і одночасно з цим беру відповідальність за нього, і не відступаю, поки не побачу, що юнак твердо став на ноги.

Так, традиції старшого покоління — то неоціненна школа трудового гарту для сьогоднішніх вісімнадцятилітніх, які тільки прийшли в цехи, на ділянки, на ферми, в бригади механізаторів. Нестіть, юні друзі, ці традиції в своє життя, примножуйте їх своєю самовідданою працею на благо і процвітання рідного краю, свого народу. Патріотичний обов'язок кожного юнака і дівчини, які вступають в трудову діяльність, бути готовими віддати весь запал молодості, сили і знання найсвятішому — нашій Батьківщині.

